

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 29.03.2011. године

Утврђује се да су на наставак главног претреса приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,**
- **окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић,**
- **браниоци, адвокати Ивана Томовић, Павле Литричин, који замењује браниоца адвоката Милоша Палигорића, Бјелетић Радмила и Илијај Гостовић, који замењује адвоката Мирослава Перковића.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо, да ли се чујемо са Жупанијским судом у Осијеку. Не видим да овде има, јесу, ту су. Добар дан.

Судија Жупанијског суда у Осијеку Марио Ковач: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чујемо, Осијек?

Судија Жупанијског суда у Осијеку Марио Ковач: Чујемо се, чујемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су приступили сведоци Чичак Анђа и Паво Франић.

Судија Жупанијског суда у Осијеку Марио Ковач: Је, приступили су сведоци Анђа Чичак и Паво Франић. Анђа Чичак, њен идентитет проверио сам темељем њене особне исказнице број 10224270, издане од Полицијске постаје Бели Манастир 11.03.2003. године, особа је рођена 28.05.1942. године и станује у Каранцу, Колодворска 2-б, Паво Франић, његов идентитет проверио сам темељем особне исказнице број 15306311, издате од ПП Бели Манастир 08.05.2002. године, рођен је сведок 03. просинца 1941. године и станује у Товијанцима, Марка Кнежевића број 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, онда ћемо почети са испитивањем сведока Чичак Анђе, ако може она приступити

Судија Жупанијског суда у Осијеку Марио Ковач: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

**Претрес СЕ НАСТАВЉА испитивањем сведока Чичак Анђе,
путем видеоконференцијске везе са Жупанијским судом у
Осијеку.**

СВЕДОК АНЂА ЧИЧАК

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, госпођо Чичак. Да ли се чујемо?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Чујемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако би могли само мало ближе микрофону,
хвала. Госпођо Чичак, Ви сте овде позвани у својству сведока.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Да, за моје синове и за мог мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Ево ја ћу Вам сада рећи, само да Вам ја
прво саопштим. Овде се води поступак против четири лица, али пре
него што, то су Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и
Велимир Бертић. Да ли познајете неке од њих четворице?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Па, ја мислим, ја бих препознала и Жутог, а
овога Хрњака, не знам да ли бих препознала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте са њима у завади или у
сродству?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево ја ћу Вам овако. Ви сте овде
позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање
лажног исказа је кривично дело. Исто тако, не морате да одговарате
на питања која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести
до тешке срамоте, односно кривичног гоњења. Пре него што почнемо
Ваше испитивање, само да проверимо Ваше личне податке. Ви сте
Анђа Чичак од оца Анте, је ли тако?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Гаревници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Гаревници.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Гаревцу код Модриче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Модриче, јесте, умировљеница, је ли
тако?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И живите у Каранцу, Колодворска 2.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: У Каранцу, у Барањи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колодворска 2?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: У Каранцу, Колодворска 2-б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу Вам сада рећи заклетву, а Ви
поновите за мном – заклињем се.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу пред судом говорити само истину.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Да ћу пред судом говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: И да ништа од оног што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, као што сам рекао, овде се води поступак против ова четири лица, Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића, због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва. Стављено им ја на терет извршење кривичног дела противзаконито затварање, телесно повређивање телесног интегритета, примењивање мера застрашивања, мучења, нечовечног поступања и убиства појединих цивилних лица, за време, у периоду од августа 1991. године па до краја исте године. Међу овим кривичним делима окривљеном Зорану Вукшићу, Слободану Стригићу и Бранку Хрњаку стављено је на терет и убиство четири члана породице Чичак, 17.10.1991. године.

Ви сте овде позвани као сведок. Дали сте већ једном свој исказ.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте дали пред Жупанијским судом, је ли тако?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 14.11.2000. године. Остајете при ономе што сте тада рекли?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Остајем при свом исказу, јер то је јако давно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да поновите оно чега се сећате, па ћемо Вам касније поставити питања.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Остајем при истини што сам рекла, а можда нешто будем заборавила, зато што је јако давно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете укратко да поновите то.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Укратко да поновим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега се сећате.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: 17.10. ујутру око 7 сати, дошао ми је син старији Иван са посла из шећеране. Винко, муж, он је отишао на посао на Беље у свињогојство. А ови син средњи он није био код нас, он је био са женом у жениној кући, тамо у другом реду, у Каранцу исто, али у другој улици, а најмлађи син он је добио отказ и он је лежао у соби. Муж Винко он је се спремио и ишао је на посао, а овај је син Иван дошао из шећеране ноћну је радио. И седели смо ту док је муж пошао на посао и ондак је муж отишао на посао и ми смо седели. Син је легао у кујињу где смо седели, а ја смо и снаја Јадранка од Ивана жена пошли код јетрве на кафу, код Чичак Томе. И ја сам погледала, дошли смо до пола пута и ја сам видела, мислим ондак

милицију, полицију код Бошка Ђурковића и ја сам рекла Јадранки, «јој, полиција је тамо, шта да радимо?». Каже, «ништа, идемо ми на кафу». Ми смо дошли тамо код девера, почели пити кафу, у то је дошао мој син Иван и рекао је, «мама, хајдете кући, дошао је Жућо и Маџарац и још двојица полицајаца», каже, «зову нас, хајде идете кући». Тако да ми нисмо ни кафу попили, мали је са нама био унук. Снаја је оставила унука тамо код девера и ми смо кренули са сином кући.

Пред кућом смо нашли Жућу и Маџарца и два полицајца у плавој одори и причају са тим најмлађим сином. Ми када смо дошли пред кућу, рекли смо «добар дан-добар дан» и он је рекао, један од ових полицајаца рекли су, каже, «спремајте се, идемо на испитивање у милицију», тамо у МУП. И ми када смо, ондак је снаја рекла, каже мора ићи по малога да доведу, дете. Онда су Жући и Маџарац отишли у двориште мало даље и стали су и нешто су причали, а ја сам питала ову двојицу полицајаца, «за чега да идемо, шта је било?». Каже, «ви госпођо шутите, немате шта причати, морате ићи дати изјаву, каже, ноћас је Ваш син са колима и приколицом да је некуда ишао, он је радио ту ноћ, имао је смену у шећерани. И ја сам ушутела, ови су тамо причали и ондак су они, када су Жућо и Маџарац причали, дошли су и рекли су да ми син Иван старији и син Мато иду код деда на посао, да ми останемо, ја и снаја код куће. И док смо ми остали, они су отишли на посао. Да ли могу мало пристати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: И ондак су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону, молим Вас.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Ондак су они су се покупили, син је старији и син тај најмлађи отишли су код деда на посао, а ми смо остали и муж ми је рекао, његов директор је рекао, ти мораш ићи одмах, али овај син што није са нама био, он је радио у «Ремонту», али био је на терену, не знам где је био, на терену, углавном негде вани, поправљао је комбајн. Његов је тај директор рекао, бригадер, кога је већ имао, да он не може ићи до после подне док не одради радно време, јер он нема радника. И они су се вратили кући и они су рекли да дођу у четири сата, ако не дођу, каже, онда ћемо другачије причати. И ништа, ова су двојица остали код куће и дјед је остао радити даље и чекали су сина Анту. Син Анте када је дошао, његова жена је рекла, он је дошао одмах у радном оделу кући и они су сели у ауто наше и ови, кренули су. У том је мали унук почео плакати. Мени је дјед на то рекао, каже, «баба узми малога и води у кућу». Ја сам узела дете и одвела у кућу да не плаче за њима, а снаја је остала вани. Ја нисам више видела, шта је, да ли је, мислим, они су отишли и ја више ништа не знам, али су рекли, као доћи ће, они, кажем, свакако мисле. И када је било навече, ми смо чекали, чекали, нису

дошли. Ту је ноћ, наравно, пуцано тамо на барикади, јер барикада је близу моје куће била и унутра када се свануло, мени је дошао мој сусјед, он је умро, сада баш прошле године у седмом месецу и мени је рекао, каже, до моје куће одмах је православац овај комшија ми. Каже, «хајде отићи», ми га зовемо Батом, а он иначе се зове Симић Славко и каже, «пређи код Бате и реци му да види да ли нешто знаде за њих, где су они». У том сам ја пришла, само његова мама, он је био на барикади, отишла је по њега и он је дошао и снаји што је средњи син, што није био у кући, што је са нама, да иде њезин као отац. Рекох, па ваљда ће он, он ће вероватно ићи, само хтела бих да иде неко од комшија, да се знаде да нисмо, мислим, ради чега, ради чега је то било. И он је изашао, ја сам видела њега после на барикади и отишао је, Миле је тај отишао од снаје отац, али се није вратио кући да каже шта је било. После је снаја дошла и рекла је, каже, рекли су, они не знају да нису били уопште у полицији тамо, у милицији. Тако да смо ми њих тражили и тражили, овај, заправо ја сам са дететом била већином, снаја ова што је сада са мном и ова што је отишла у Енглеску са малом, Анита, од Анте. И када смо тражили, где год питамо, каже, немојте питати, не зна се ништа, биће као још горе, не питајте, ни тражите их. И када је било 25.11., ондак је дошла та снаја моја и рекла је мени да су из штаба поручили да ја и моја снаја, ова Јадранка и унук и девер и његова обитељ да напуштамо Барању, да нас терају из куће. А иначе су нас терали стално, долазили, викали, када ћете отићи, када ћете отићи. Ми смо рекли, отићи ћемо када сазнамо где су нам. И ондак је рекла да су рекли да напуштамо Барању, то је био 25.-ти, негде око три сата поподне. Ја нисам имала пасош тај звани пријашњи, мали је био на татином пасошу, Марин, он исто није имао, само је Јадранка имала и девер, али није имала ни јетрва, и девера терали су да иде. И ондак су они нас терали, ми смо се спремали и ићи ћемо, сада не знамо куда ћемо ићи, када немамо пасоша, па смо кренули и изашли на аутобус у пола четири, у колико је већ ишао тај аутобус, био је пун радника и они нас нису примили 25.-ог. Да ли опет могу мало да одморим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: И онда тај аутобус нас није примио и ми смо се вратили у моју кућу да преноћимо. А у то је један наш рођак дошао и рекао, сви иду пасоше правити у полицију, каже, ја ћу ујутру доћи са аутом, па ћу вас одвести, јер ја нисам имала пасош и мали је био на татином пасошу, тако да Јадранка стави малога на свој пасош, тако да можемо прећи у Мађарску и девер није имао за свога сина. Тај рођак сутра ујутру је дошао код нас и одвезао нас је у Бели Манастир, тамо у полицију и тамо смо ми чекали, предали су да нам то направе. Јадранка је метнула малога на свој пасош, мени је требао правити се нови и деверу. У том је девер отишао горе, њега су послали у Каранац да се

врати, да донесе из штаба зашто нас терају и ондак се он вратио у Каранац, а ја сам у томе седела, дали су ми столицу и седела сам. Када сам ја видела опет Бошка Ђурковића да долази ту у полицију, милицију тамо и још је ондак он тражио своју снају која је радила тамо на пасошима. И ја велим Јадранки, мени су се ноге одсекле, нешто није добро, нешто ми није, оно. Јадранка је мене прихватила и рекла је, буди мирна, каже, није то ништа. И у том је мој девер отишао у Каранац, Томо Чичак за ту потврду и они су рекли у штабу, каже, када је он дошао, каже, није сада за потврду и за то, каже, нађени су на Сударашу, покојни, каже, треба их сахранити, па ондак ка њима. И када је девер дошао, он је мени казао, да су покојни нађени, него ја сам онако приметила када је он звао Јадранку, рекох, шта је било, ма каже, изгледа да су нађени, па морамо ићи по њих. Када сам дошла кући, ова снаја што је остала са Марином и са овом другом унуком, тамо у кући нашој, оне торбе су биле рашчистите, видим нешто није у реду. У том је одмах била ова кола, докторица је дошла, мени дала инекцију и ја више ништа нисам знала, до сутрадан, оно све су ми лекове и инекције давали, тако да сам ја оно све била као у, ништа нисам знала. Ја нисам знала шта се дешава, ја сам и у Мађарску дошла, ја нисам била свесна шта је се десило. И онда сам тек сазнала у Мађарској, оно када сам мало дошла к себи и послали су ми лекове из Осијека и ондак сам лежала, када прешла у Осијек месец дана и уз лекове те толике, ја сада ето још увек живим и мучим се. Мене само интересује, зашто су то направили, ради чега, ту обитељ коју сам ја одгојила, да су били најбољи и са никим нису били у завади, ништа нису направили и да је то могао, а ни од ког није пошло, него од Бошка Ђурковића да је упро у њих прстом да су они нешто направили и да се тако десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам што сте дали Ваш исказ. Ево сада ће Вам постављати питања тужилац, да се нешто разјасни. Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан. Ја сам Небојша Марковић, заменик тужиоца за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете само ближе микрофону када будете одговарали, слабије се чује. Хвала Вам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, рекли сте да су дошла четворица од тих људи у униформи.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога сте од те четворице Ви познавали? Поменули сте за Жутог и за Маџарца.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Ја сам Жутог, да, то ми је рекао син, када је дошао код нас на кафу, каже, шта се мама бојиш, дошли су Жути и Маџарац. Ја нисам познавала, Маџарца сам мало познавала, јер радио је у гостиони близу моје куће, а да сам онако у контакту, оно, био је

гостионичар и радио је, а Жућу сам познавала као Жућу што су сви причали за њега, да сам некада видела тог човека док није дошао пред моје двориште, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте га тада видели?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је изгледао, да нам опишете?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Изгледао је, изгледао је доста висок, јак, имао је браду и имао је руку у гипсу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А какве му је била боја косе и брада?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Брада је била жућкасте, онако оне, како сада да рекнем, жућкасте боје, онако, а коса је била исто онако мало црна, седа, толико времена колико су били, баш нисам могла ни оценити, само знам добро рука у гипсу, нако, а коса је била исто онако мало црна, седа, толико времена колико су били, баш нисам могла ни оценити, само знам добро рука у гипсу.

Deleted: 1
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону, молим Вас.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Само знам добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, кажите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Брада и рука у гипсу и то баш у косу нисам баш толико ни гледала, мислим да је црнкаста била, да ли је била мало седа, да ли није, е то баш не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми, овај, другу двојицу, да ли познајете, Стригића и овога Хрњака?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Стригића познајем као дете, он је ишао са тим средњим сином у школу ишао, он је у селу био, а Хрњака сам први пута видела у дворишту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како знате да је то Хрњак?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Па знадем зато што су рекли ови који су били и који, ето, ко год је дошао, рекао је, то је Хрњак. Онога једнога нисам у плавој одори познавала, нико није рекао ни ко је, ни одакле је, а за тог су рекли да је Хрњак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За тог четвртог не знате ко је био?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То, дакле, није био Стригић, је ли тако?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Није био Стригић, Стригић није био, он није долазио уопште у двориште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми, овај, са каквим возилом су дошли они до Ваше куће, јесте то видели?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Па милицајски ауто, овај, што се вози милиција, само не знам да ли је писало «САО Крајина», мислим, то боље, мислим нисам ја то толико, видела сам ауто милицијски, ја нисам оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви видели само тај ауто или сте видели још неко возило евентуално?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Нисам никакво возило видела, него то што је било пред Бошка Ђурковића кућом и што је било пред мојом кућом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажете, ту су била Ваша два сина и била је Ваша снаја и Ви и сада ови Маџарац, Жути, Хрњак и тај четврти непознати. Ко је водио разговор око тога, како треба да се јаве, ко је са ким разговарао, ко од те четворице прича?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Највише је разговарао Жућо и Маџарац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од Ваших, ко је са њим разговарао, да ли су синови или је снаја или?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Синови.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Синови?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Синови, синови су разговарали са њима и синови су ишли тамо са њима до дједа и вратили се и чекали су овог четвртог сина што је дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите, којим возилом су Ваши синови и супруг отишли у милицију?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Са плавим «Стојадином».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта се десило са тим возилом касније?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Ја не знам за то возило уопште, ја возила више нисам видела, да ли снаја зна о томе нешто, да ли не зна, не знам. Ја бих највише волела да не причамо о томе и да се о томе, заборавити не могу никада, јер ја немам, ту нема заборава, а оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми, да ли је неко из Ваше породице ишао у међувремену касније у полицију да их тражи где су, да ли то знате?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Ишла је сутрадан, ишао је од те снаје отац, онда су ишли снаје обадве, ишле су тражити, рекли су да преко у Сомбору играју ногомет, ишли су и тамо и где год оду, рекли су, немојте тражити, биће још горе нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци?

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Сада сте на питање тужиоца, везано за окривљеног Хрњака рекли да га нисте познавали, али ја ево цитирам Ваше речи – «ко год је дошао, рекао је да је то Хрњак». Мене интересује, ко је то дошао, па је Вама рекао да је то Хрњак?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Па ко год је био, сада ја, сада да се ја тачно сећам, ето, ко год је дошао, каже, од ових што су били и што су дошли, они су сви рекли, Хрњак.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А ко то госпођо, са ким конкретно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, са ким сте разговарали, неко од суседа, ко?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Они када разговарају, увек од мене, ја увијек чујем да су знали говорити када причају, пролазим, да су знали говорити, покојни тај Јоза Лозначића, он је умро, што нас је возио да правимо пасоше.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Када кажете они, на кога мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете Јоко Лозанчић, да ли је тако?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Јозо Лозанчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јозо Лозанчић.

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Јозо Лозанчић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он помињао име Хрњака?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Да.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Кажите ми, после ког времена од трагичног убиства Ваших синова и супруга, Ви чујете те гласове, да кажем, чујете то да је то урадио Хрњак, после ког времена од тог догађаја?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Од када је почело то све испитивање, од како је почело сведочење, свако је, онај ко је сведочио, спомињао то, а ја сада баш то не могу рећи, директно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, Ви сте рекли да је Хрњак био у дворишту, је ли тако?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте поменули само да је Хрњак био у дворишту код Вас, један од оне четворице, је ли тако, јесте то чули?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Да, то сам чула, да је један био Хрњак од те четворице, што је био у тој плавој одори.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: У тој плавој униформи. Извините, мало је била лоша веза, и ту причу сте чули, јесте рекли сада када је почело испитивање везано за овај случај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте, то је изјавила.

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени, имате питања? Нема. Ко има питања? Вукшићу, ви ћете преко мене питања. Изволите, реците, јер она је изразила жељу да. Ево сада ћу Вам ја поставити још нека питања, само сачекајте. Изволите.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Хтео сам само два питања поставити госпођи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, па ћу ја пренети.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли јој је познато да су били у завади један од њезиних синова и Зоран Маџарац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли је Ваш син, син, знате који, да ли је неко од Ваших синова био у завади са Зораном Маџарцем?

Сведок АНЂА ЧИЧАК: Не.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Таква је била изјава господина Стригића, добро, само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то? Изволите Стригићу.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Господине председниче, ја бих Вас замолио ако можемо да станемо ту поред Жутог, да нас ова камера зумира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је рекла је да не жели, сведок је рекао да не жели да одговара директно на питања, не вреди.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Само да ли може да препозна господина Хрњака, Жутога и мене, само у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да нема потребе за тим, то нећемо радити.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: И ако дозвољавате, имао бих потребу да се обратим мајци Анђи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се обраћате, знам шта желите да кажете, али не, не знам да ли она жели, она је већ узбуђена и рекла је да има те проблеме, само питања, ако питања има.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па могао бих само да питам да ли је мајка Анђа када су њени супруг и синови кренули за Бели Манастир, да ли је приметила неко возило да прати њену породицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли приметили неко возило око четири кад је кренуло, кад су они кренули са својим колима са «Заставом»?

Сведок-оштећена АНЂА ЧИЧАК: Ја нисам, већ сам Вам рекла, примјетила пошто ми је деда рекао да водим унуче у кућу да не плаче за њима, а Јадранка је остала вани снаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Јадранка је остала на дворишту, је ли тако?

Сведок-оштећена АНЂА ЧИЧАК: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ето то је. Само да Вам поставим ја још неко питање. У тренутку када су ова лица дошла код Вас у кућу и када сте се Ви вратили у двориште, Ви сте рекли да су они рекли да сви пођете заједно, јесу ли тражили да пођете Ви, снаја и деца?

Сведок-оштећена АНЂА ЧИЧАК: Да, кад смо дошли у двориште они су рекли да сви појдемо, кад нисмо могли ићи мушки, кад смо ми рекли да треба ићи по дијете кад је снаја рекла онда су Жућо и Мађарац отишли и причали и онда су рекли само да иду ова двојица по дједа и тога сина и да иду они, више о нама није говорито, само су нас терали из куће после да идемо, али ми нисмо хтјели ићи док нисмо, док је дошло задње да идемо, кад смо дошли да идемо право то да одлазимо онда су рекли да су и нађени по пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких питања Веће? Нема. Госпођо Чичак, је ли имате још нешто да додате од онога што сте рекли?

Сведок-оштећена АНЂА ЧИЧАК: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете Ви да поставите питање? Изволите. Само сачекајте, мало пре нисте рекли да ћете поставити питање.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Господине судија, да ја ову жену у животу никад нисам видио нити знам где јој је кућа, нити сам видио било кога од те жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то је примедба, то ћемо касније. Хвала Вам госпођо Чичак што сте приступили да сведочите. Ако може да уђе други сведок? Добар дан господине Франићу. Да ли се чујемо? Само мало ближе морате прићи микрофону да би могли да Вас ми чујемо овде. Господине Франићу, само ћемо сада прво узети Ваше личне податке од оца Паве јел тако?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону молим Вас.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте које године?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: 1941.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 41, занимање?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Радник сам био, сад сам умировљеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе, морате тај микрофон, слабо се чује, нећемо моћи да снимимо. Е хвала.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Сада сам у мировини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где је боравиште? Где боравите? Где живите?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: У Валпову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Бана Јелачића 6.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада прочитати имена овде лица против којих се води поступак: Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић. Јел познајете ова лица? Јел сте у завади с њима или у сродству?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Нисмо у ничем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел познајете некога од њих?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па Вукшића сам виђао а и Бертића сам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте у завади са њима нити у сродству јел тако?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора, исто тако не морате да одговарате на питања која Вас, односно блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете. Ја ћу Вам сада рећи заклетву, а Ви поновите за мном. Заклињем се.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу пред судом говорити само истину.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Да ћу пред судом говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: И.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ништа од онога.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Нећу ништа прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте два пута били испитивани у својству сведока, једном у петом месецу 97., и други пут сте испитани у Жупанијском суду у Осијеку 2010.године.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 25.3. Остајете при оним изјавама које сте дали?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли укратко да нам испичате шта се то десило када је дошло, ја Вам нисам само рекао да се овде води поступак против ова четири лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва и то за противзаконито затварање, привођење, повређивање телесног интегритета, примењивање мера застрашивања, убиства цивилних лица. Ово све се дешава ближе описано за временски период од августа 1991.године, па до краја исте године. Па ако можете да нам испричате, шта се тада десило? Где сте Ви тада радили? Знамо да сте провели једно време у притвору. Кога сте тамо видели од Ваших суграђана? Шта се дешавало у том притвору? Ето, па ће Вам касније постављати питања.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Ето ако можете да ме подсетите, питате, ја ћу Вам одговорити све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сећате тога шта сте рекли у ова два наврата? Шта Вам се десило?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Нешто се сећам али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам се десило? Ви сте радили у шумарији јел тако?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: У шумарији сам радио и тога дана, мислим да је био 20., 28. или 29., тога се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 25. пише овде коловоза. Могуће 28. или 25. Јел се сећате?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Не, не, мислим да није био 25. него 28. или 29. ето то је то. И дошли су по мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ближе микрофону молим Вас.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Мене су покупили, одвели у Торјанце, покупили су оружје од ловаца јел и онда одвели у притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дошао по Вас?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: По мене је дошао, мене је што кажу привео јел, овај Буха, али не знам му име «Џаја» смо га звали, јер он је из Новог

Невесиња. А преузео ме је од њега Кривокућа Милан из Јагодњака. И онда сам био ето тамо притворен толико дана, десетак дана отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте тамо видели? Ко је још био притворен заједно са Вама тада? Јел се сећате тих суграђана?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Сећам се, сећам се. Било нас је у тој подрумској просторији, било нас ваљда 10-12, сећам се појединаца, јел не могу се све сетит, али се појединаца сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците кога се сећате?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па ето, Марка Томића, Јосића, онда Паву Земљака, његова сина Владу, онда било је овога Јопст Матије, па онда Иванић Емила. Можда још има неких, али сад сам се једноставно оно блокирао. Било нас пуно више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало у тим? Шта се ту дешавало?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Било је тучења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је тукао?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Мене је Вукшић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вас је тукао?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па најприје са палицом и онда после кад сам пао доле, онда је свакако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то само једанпут Вас тукао или?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Мене је само једанпут а друге су то већ, било мање јел, а ово је било баш оно до падања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко сте дуго били ту у притвору?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па кажем, не знам око 10 дана, 8, 9 дана, 10 дана, не знам точно, тако некако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем што су Вас тукли, јел било још нечега? Јел сте певали неке песме?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: То је било кад Вукшић долази, он је донео велики овај радио касетофон и онда пустио те пјесме и онда смо морали те пјесме пјевати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел била нека женска особа са њим долазила?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Била је, била је, црна, са дугачком косом. Та је радио држала

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел она нешто радила?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Она ништа, само је утицала на тучење јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па «удри, удри усташе, удри овај, удри онај» то је она говорила. Дал су њу неки тукли ја немам појма, али ето тако је она говорила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сећате? Овде сте изјавили да је тукао и Емила Иванића?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Јесте, истина је и Јопст Матију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто их је тукао Зоран Вукшић?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па чујте, он не измишља нешто шта ја знам, ја нисам никада ни познавао тога Емила. Први пут сам га ето срео тај пута и Јопст Матију исто сам први пут срео у томе притвору. А професора Земљака сам знао из виђења од прије и његовога сина, њих сам знао од прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и њих тукао?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доле у ћелији или?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Њих је највише. Земљака и сина му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је рекао? Зашто? Јел сте чули зашто њих баш?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па чујте, он је спомињао којекакве глупости, да су они бранили онај торањ на брду шта ја знам, да су они то бранили, ја само кажем нису могли одбранити, ја немам појма. Ја тамо нисам никада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су рекли Вама? Јел сте Ви добили неко решење зашто сте Ви лишени слободе? Шта су рекли? Који разлог?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Никако решење нисам добио нити ишта, ето тако су измишљали којекакве глупости о неким радио-везама и шта ти ја знам, што ја уопште нисам никада ни имао појма о неким радио-станицама и такве глупости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ће Вам питања постављати тужилац. Ево сад ће Вам тужилац постављати нека питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам Небојша Марковић заменик тужιοца за ратне злочине. Хоћете ми рећи, тад поменули сте овог «Буху» да Вам је он привео. Јел било ту још људи у његовој пратњи кад сте Ви ухапшени?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Било је, било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од ових лица било међу њима од ових што Вам је судија прочитао да су оптужени? Да ли је био «Жути» тада или овај Велимир Бертић «Векац»?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Није, није био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли познајете Слободана Стригића? Да ли познајете Бранка Хрњака?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Овде је било помена раније у Вашим исказима да су Вас терали кад су Вас довели у станицу милиције, да бришете ноге о хрватску заставу?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко Вас је то терао дал се то сећате?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па који су били на улазу јел. Каже «ајде усташе, бришите кажу о вашу шаховницу и такве глупости. Застава је била доле и свак је морао прећи, морао је сваки обрисати под присилом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете ми мало ближе објаснити какве је била та просторија? То што сте побројали, та лица, тих десетак који су били. Јел сте сви били у истој просторији у том подруму?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Било нас је 10, 12, 13 колико је било. Једни су прилазили, долазили и ето то је то. Било је ваљда мала просторија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сте сви били у истој тој просторији?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад долазе да вас туку, јел су тукли ту у тој просторији или су неког изводили евентуално напоље?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Мене су тукли у тој просторији пред свима, онда овога, сад Иванића и Јопста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Паву Земљака?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Нас тројицу су јаче, а овога, ови су били већ претучени скроз, овај Земљак Паво и његов син. Они су већ били претучени сваки дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да је долазио «Жути» да и Вас да туче и ове остале. Јел још неко осим њега долазио да туче?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па долазили јесу, али не знам ја како се ти звали, шта је знам шта су они, сведоци су се сетили, долазили су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се то дешавало и по дану и по ноћи или су били евентуално само ноћу?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Више ноћу, више ноћу. А било је и по дану.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, нисам разумео Вас је Жути тукао, тамо у једном исказу сте рекли свакодневно а у другом исказу да је то било једанпут, данас спомињете једанпут.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Нисам, то ја нисам могао рећ свакодневно да ме Жути тукао, је ли било је тучење свакодневно, тако сам рекао. Било је тучења свакодневно, али он је мене само једанпут тукао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте у свом исказу да сте Ви говорили да сте оперисани и да сте болесни, а каже онда вам је показивао један велики нож који је држао за појасом.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Он је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да? Кажите.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Он је имао тај нож за појасом и рекао је «е сад ћу те ја оперират» е тако тим речима, некако није то нисам све како је реко, како је он реко, али он каже сад ћу те је оперират или да припазим да ме он не оперира, тако некако било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то било тада када Вас је и тукао? То кажете једанпут, јел се тад то дешавало?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Тај пута, тај пута да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми помињали сте у свом исказу да су за Паву Земљака морали да га воде у хитну помоћ?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Не једанпут, него неколико пута, и онда кад су га вратили па каже напио се јел, кад су га полепили оном у дому здравља, позаматали, каже напио се па се излупо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми јел и њега тукао тај Вукшић или неко други?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: И Вукшић и други. Ко је не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је било са тим људима који су са Вама били затворени касније? Да ли знате?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Половица нас је отишла на размену а једне су пустили тај исти дан, пустили ван.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел неко настрадао од тих људи који су били затворени? Да ли је Вама познато?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Е па то није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није Вам познато. Добро. Хвала. Немам више питања. Изволте одбрана.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ : Реците ми господине Франићу рекли сте да су у тим просторијама долазили и други који су осим Жутог, да ли Вам је познато, и њих не познајете. Да ли Вам је познато одакле су они? Ко су они?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само приђите ближе микрофону молим Вас.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Нисам знао све.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ : Нисте их познали? Нисте их препознали?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Не, не. Неке сам знао из виђења, шта је знам. То су већ године.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ : Па кога сте то знали?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Било је из виђења сам их знао, није да сам их познавао овако него из виђења.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ : Па ко су? Ко су ти људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате њихова имена?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Не знам имена.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ : Реците ми како је Зоран Вукшић у том тренутку изгледао? Опишите нам. Дајте нам његов опис ако можете.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Хоћу. Имао је капу официрску, односно шилт капом јел, имо је наочале без стакала, браду, имитиро је Дражу Михајловића, ето то је то.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ : А реците ми колико дана сте остали у притвору?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Рекао сам десетак дана, не знам ни ја сад колико, 28. сам мислим ме ухапсили, онда сам био 8,9, 10 дана, не знам ни ја сад точно колико.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ : Јесте ли до краја Вашег боравка у тим просторијама виђали Зорана Вукшића?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па не сваки дан, не сваки дан.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ : Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана? Још неко? Окривљени имате питања? Изволте.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Добар дан. Оптужени Вукшић Зоран. Кажете да мене познајете? Одакле ме познајете?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па ишо си у лов у Тољанце и то знам кад си са овим Жељком Томићем долазили по потврду, кад сте ишли на јамарење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ближе микрофону молим Вас.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па ево сад те познам, ето видим, сад си обријан, онда ниси био обријан, онда си имо браду.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Кад је то било кад сам ја Вас тукао?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па не знам точно дан, не знам точно дан.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Било првих дана или?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Првих дана, знам точно кад сте се фалили, кад сте заузели Биље, прије пада Биља. Ето, то знам.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Могу Вам рећи да ја Вас у животу никад нисам видио. И ја Вас уопште не познам господине.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Видио си ме онај пута, онај пута си ме видио и кад сте ишли у лов онда си ме исто видио и кад сте ишли на јамарење ти и Жељко Томић.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Ово све што сте сада изнели, то сте слагали.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Е па и ти лажеш онда исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је примедба. Јел има питања?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Ја немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не Ви, него окривљени Зоран Вукшић. Јел имате питања? Ово је само била примедба. Вукшићу има нека питања?

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, ово све што је овде изнео, лаже да сам ја њега дирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Погледај горе, горе гледај. Е тако видиш. Онда ниси имао стакла на наочалама него си имитирао вашег вођу некадашњег и са брадом си био и у официрској капи, а ова твоја цура што је била не знам ни како се звала, она те потицала да то радиш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако нема питања. Још нека питања ћу Вам ја поставити сада господине Франићу. Овде сте изјавили да сте ишли на разговор са Здјеларевић Радославом касније, јел сте разговарали са њим? Јел Вас он испитивао?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Јесте то је било задњи дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вранић Светислав. Шта су Вам они рекли?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Они су рекли да будемо мирни да се не би поновило као Ћелије, ето тако је рекао. Да не би прошли Торјанци као Ћелије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Здјеларевић знао где сте ви били смештени?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Како није знао? Па ми смо исто годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли је знао где сте смештени кад сте били у Белом Манастиру у милицији? Јел су Вас довели одоздо?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Пазите, ја њега никада нисам виђао доклегод нас нису хтјели распустит, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога га нисте виђали?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте исто навели у Вашем првом исказу када сте први пут испитивани, да су Милан Јарић и Зоран Вукшић свакодневно вршили злодела протерујући и убијајући Хрвате и друге несрбе, одакле сте то сазнали? Одакле Вам тај податак?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Па то се причало тамо што кажу, које сам видио јел, а видио сам и Јарића, само Јарић није долазио код нас у просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ви питања? Додатна питања? Имате још нешто да додате господине Франићу од овога?

Сведок ПАВО ФРАНИЋ: Ма немам, већ сам и превише. Немам ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Захваљујемо Вам што сте приступили и што сте дали свој исказ. Сада ћемо се одјавити са Жупанијским судом у Осијеку, захвалите се судији Ковачу.

Главни претрес се завршио у 10 часова и 35 минута.

Наставак је:

30.03.2011.године, у 09,30 када ће бити испитани Јосип Вид и Земљак Гизела.

Завршено

Записничар,

Председник већа-судија,